

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/7/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8413210032
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8413210032.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: A. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. Y. XXX/XX, W., zástup. JUDr. Tiborom Bašistom, advokátom A.K. so sídlom Štefánikova 8, Poprad proti žalovaným: 1/ R. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/XX, T. S., t.č. C., ul. X. Q. č. 1, XXX XX R., 2/ A. a.s., so sídlom R. X, Q. R. XXXX/XXX, A. N., Z.: XXX XX XXX, právne zastúpený JUDr. Gabrielou Reichovou, advokátkou, so sídlom Pavla Mudroňa 26, Martin, IČO: 42 071 135, o náhradu škody za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 2C/475/2013 - 148 zo dňa 31.05.2018 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I.

II. Potvrdzuje rozsudok vo výroku II. v časti zamietnutia o zaplatenie sumy 195.171,50 eur titulom bolestného a v prevyšujúcej zamietavej časti o zaplatenie sumy 319.625,- eur rozsudok zrušuje a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

III. Mení rozsudok vo výroku III. tak, že žalobcovi a žalovanému v 2/ rade navzájom nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

IV. Náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi a žalovanému v 2/ rade navzájom nepriznáva.

V. Zrušuje rozsudok vo výroku IV. a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v konaní, v ktorom sa domáhal žalobca voči žalovaným náhrady škody za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia zastavil konanie v časti do zaplatenia sumy 28.176,- eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a priznal žalovanému v 2/ rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi a žalovanému v 1/ rade nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval o nároku žalobcu, ktorý žiadal zaviazat' žalovaných v 1/ a 2/ rade spoločne a nerozdielne na zaplatenie sumy 207.287,50 eur titulom náhrady bolestného a sumy 335.685,- eur z titulu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, a to za škodu na zdraví, ktorá mu bola spôsobená pri dopravnej nehode dňa 03.10.2011. Poukázal na vypracované posudky ohľadom odškodnenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ako aj na skutočnosť, že v dôsledku dopravnej nehody došlo u neho ku zníženiu kvality jeho doterajšieho života, ktorá zasahuje do jeho rodinného, spoločenského ako aj pracovného života. V priebehu konania svoj nárok upravil z dôvodu nesprávneho výpočtu a čiastočného plnenia poisťovne a žiadal priznať nižšiu sumu o 28.176,- eur.

3. Súd prvej inštancie ustálil skutkový stav, podľa ktorého došlo pri dopravnej nehode ku poraneniám a škode na zdraví u žalobcu, pričom znalec odboru Zdravotníctva a farmácie hodnotil bolestné celkovo 257,5 bodmi a sťaženie spoločenského uplatnenia počtom bodov 417. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalovaný v 1/ rade je objektívne zodpovedný za spôsobenú škodu, no v zmysle právnej úpravy nemožno vyhovieť žalobe vo forme zvýšenia náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu uplatnenom žalobcom, nakoľko v zmysle právnej úpravy zákon umožňuje takéto zvýšenie v rozsahu 50 %, a to v prípadoch hodných osobitného zreteľa, ktorým je uznanie invalidity. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal tvrdené následky úrazu, ktoré by odôvodňovali takéto mimoriadne zvýšené odškodnenie za bolesť v rozsahu 50 - násobku, a preto uviedol, že nárok žalobcu nemá oporu v platnej legislatíve.

4. Vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade bola žaloba zamietnutá z dôvodu nedostatku jeho pasívnej legitímácie v konaní, nakoľko žalovaný v 2/ rade nie je poisťovacou spoločnosťou a nebol ani poisťovateľom motorového vozidla, ktorého prevádzkovou činnosťou bola spôsobená škoda žalobcovi. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný v 2/ rade sa zaoberá sprostredkovaním poistenia, ako aj poskytovaním finančných služieb, preto nezodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi.

5. Súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 415, § 420, § 427, § 428, § 429 Občianskeho zákonníka, § 4, § 5, § 12, § 15 Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ako aj v zmysle ustanovení § 3, § 4 a § 5 Zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia.

6. O trovách konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 CSP, pričom poukázal na to, že žalovanému v 1/ rade trovy konania nevznikli a ani si ich neuplatnil.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu, ktorý uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Svoje odvolanie odôvodnil tak, že súd vychádzal pri rozhodovaní z lekárskeho posudku J.. J. a uviedol, že vo vzťahu k sťaženiu spoločenského uplatnenia neunesol prostriedky procesného útoku žalobcu, keď nenavrhol vypracovanie kontrolného znaleckého posudku. Následne súd po rozsiahlej citácii právnych predpisov neuviedol, čo ho viedlo k tomu, že konanie do sumy 28.176,- eur zastavil a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a rovnako tak neuviedol akými úvahami sa riadil, keď priznal žalovanému v 2/ rade nárok na náhradu trov konania, pričom len odkázal už bez citácie na príslušné ustanovenia Civilného sporového poriadku. Žalobca poukázal na to, že preukazoval pred súdom prvej inštancie utrpenie veľmi ťažkého úrazu, ktorý je zdokumentovaný v posudku. Pri tomto zásahu utrpel poly-traumu a nenapraviteľný zásah do jeho života a zdravia. Poukázal na to, že sa domáha náhrady bolestného ako aj náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré by mali slúžiť k tomu, aby si mohol obstaráť náhradné pôžitky na vyrovnanie prežitých a prežívaných utrpení, nakoľko iná možnosť jeho odškodnenia neexistuje. Súd však zamietol priznať plnenie nad rámec poskytnutého plnenia poisťovňou, pričom táto plnila len v absolútne obmedzenom a poníženom rozsahu, napriek tomu, že bol nútený znášať bolestivé stavy a komplikovaný, dlhotrvajúci liečebný a operačný proces, pričom zranenia, ktoré utrpel možno charakterizovať ako mučivé. Aj v súčasnosti trpí bolesťami, ktoré ani do budúcnosti nemajú pozitívnu prognózu. Je odkázaný na užívanie utišujúcich liekov. Tento úraz negatívne zasiahol do jeho pracovného, spoločenského, rodinného života. Namietol, že zamietnutie náhrady na bolesť ako aj sťaženie spoločenského uplatnenia je neodôvodnené a ide o svojvôľu súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa zaoberal len nedostatkom zodpovednosti žalovaného v 2/ rade, no nezaoberal sa otázkou oprávnenosti jeho nároku voči žalovanému v 1/ rade, pričom pri označení žalovaného v 2/ rade, ako zodpovedného subjektu, vychádzal len z dokumentov, ktoré mal k dispozícii zo spisu, pričom nemohol byť vedomý si kto je stranou zmluvného vzťahu. Poukázal na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a nepresvedčivé, nakoľko z neho nevyplýva, z akého dôvodu bolo zastavené konanie do zaplatenia sumy 28.176,- eur, čím nie je možné posúdiť spravodlivosť súdneho procesu.

8. Žalovaný v 2/ rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že vo vzťahu k nemu, žalobca formuloval svoje odvolacie námietky tak, že mu nemôže byť kladené za vinu, ak ho označil za osobu, aj keď s ním nemal žalovaný v 1/ rade uzavretý poisťný vzťah, nakoľko vychádzal z dokladov, ktoré mal k dispozícii zo súdneho, respektíve trestného spisu, je preto nepochopiteľné, že bol zaviazaný na náhradu

trov konania poisťovacej spoločnosti. Žalovaný v 2/ rade nesúhlasil s touto argumentáciou, nakoľko výlučne žalobca inicioval konanie voči konkrétnemu subjektu a je plne zodpovedný za označenie strany sporu. Poukázal na to, že na výzvu súdu bola do konania predložená kópia poisťnej zmluvy uzavretá medzi žalovaným v 1/ rade a jeho poisťovateľom, no napriek tomu žalobca označil za žalovaného iný subjekt, a to žalovaného v 2/ rade, hoci z textu priloženej poisťnej zmluvy jednoznačne vyplýva, kto je poisťovateľom. Poisťná zmluva bola súčasťou súdneho spisu, a preto bola žalobcovi dostupná. Sám žalobca tvrdí, že vychádzal z obsahu súdneho spisu, no opakovane z neho vyvodil nesprávne závery o tom, kto je poisťovateľom žalovaného v 1/ rade. Pokiaľ žalobca, navyše zastúpený advokátom, nepostupoval tak, že si overil informácie o tom, či je žalovaný v 2/ rade vôbec poisťovňou, zaťažujú ho dôsledky takéhoto nesprávneho konania a nemôže tento následok prenášať na iné subjekty. Zo samotného odvolania vyplýva, že žalobca nenamieta samotný záver súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2/ rade, namieta len, že tento stav nezavinil. Z uvedeného vyplýva, že argumentácia žalobcu smeruje voči výroku o náhrade trov konania voči žalovanému v 2/ rade, ktorá však neobstojí. Poukázal na to, že už pri prvom procesnom úkone bola vznesená námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, napriek tomu však žalobca argumentáciu nezmenil. Z uvedeného dôvodu žiadal žalovaný v 2/ rade rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné sčasti.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) s výnimkou výrokov, ktoré boli zrušené.

13. Pokiaľ sa týka napadnutého výroku I., ktorým súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 28.176,- eur, vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie ako uvedené v bode 2, odvolací súd dospel k záveru, že postup súdu prvej inštancie bol správny. Ako vyplýva z podanej žaloby, touto sa domáhal žalobca spolu zaplatenia sumy 542.972,50 eur (207.287,50 náhrady bolestného a sumy 335.685,- eur titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia), pričom ako už správne uviedol súd prvej inštancie po podaní zo dňa 19.05.2015 žiadal priznať žalobca právo na zaplatenie sumy 514.796,50 eur (195.171,50 eur titulom náhrady bolestného a 319.625,- eur titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia). Súd vychádzajúc z obsahu tohto procesného podania správne posúdil, že nakoľko sa žalobca domáha nižšieho nároku, jedná sa o čiastočné späťvzatie žaloby, a to aj po zohľadnení už prijatého poisťného plnenia. Správne postupom podľa § 145 ods. 2 CSP preto rozhodol o zastavení konania v časti o zaplatenie 28.176,- eur.

14. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby proti žalovanému v 2/ rade, odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie ako sú uvedené v bode 9 napadnutého rozsudku, pričom je zrejmé, že pasívnu

legitimáciu v konaní o náhradu škody, ktorá vznikla pri prevádzke motorového vozidla v zmysle Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení, sa vzťahuje len na poisťovateľa, ktorý uzavrel poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný v 2/ rade tak, ako to správne uzavrel súd prvej inštancie, nie je poisťovateľom a nebol poisťovateľom tohto motorového vozidla, preto nezodpovedá za škodu, ktorej náhrady sa domáha žalobca v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu tento výrok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

15. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby voči žalovanému v 1/ rade odvolací súd uvádza, že predmetom posudzovaného konania je mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a bolestného žalobcu v dôsledku dopravnej nehody, pri ktorej žalobca utrpel zranenia vo sfére fyzickej. Tieto zranenia mu spôsobili sťaženie spoločenského uplatnenia, za ktoré bol odškodnený podľa bodového hodnotenia, rovnako ako za utrpenú bolesť.

16. Podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona NR SR č. 273/1994 Z.z. v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50 %.

17. Z uvedeného je zrejmé, že súd v zmysle platnej právnej úpravy môže zvýšiť len náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia najviac o 50 %, a nakoľko toto ustanovenie sa nevzťahuje na náhradu za bolesť, je rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom zamietnutie zvýšenia náhrady za bolesť zákonné, preto je dôvodné ho potvrdiť v celom rozsahu.

18. Pri ujme na zdraví sa odškodňujú bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia. Ide o nároky nemajetkovej povahy, ktoré sú viazané výlučne na osobu poškodeného. Sťaženie spoločenského uplatnenia sa odškodňuje v prípade, ak poškodenie na zdraví má preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Toto poškodenie sa môže prejaviť buď viditeľným spôsobom (napr. zohyzenie), ale môže nastať aj v prípade, kde o takéto viditeľné poškodenie nejde, napr. v obmedzení alebo celkovej strate možnosti voľby povolania, nedostatku osobného uplatnenia v rodinnom živote, prípadne v kultúrnej alebo v športovej činnosti a pod. Odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia musí byť primerané povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a spoločnosti. Celková výška odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia teda závisí jednak od lekárskeho posudku, ako aj od posúdenia predpokladov, ktoré mal poškodený vo veku, v ktorom bol poškodený na zdraví pre ďalšie uplatnenie v živote a spoločnosti a ktoré sú pre neho obmedzené alebo stratené. Týmito predpokladmi sa rozumie najmä možnosť uplatniť sa v rodinnom, politickom, kultúrnom, športovom a spoločenskom živote. Z ust. § 5 zák. č. 437/2004 Z.z. vyplýva, že odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo svojej podstate už v základnej výmere bodového ohodnotenia predstavuje náhradu za tieto preukázateľne nepriaznivé dôsledky na životné úkony poškodeného a na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb. Priznanie takého odškodnenia samotného teda predpokladá, že poškodený je vplyvom následkov utrpeného zranenia obmedzený vo svojich možnostiach, napr. vo voľbe povolania, spôsoboch osobného uplatnenia v rodinnom živote a voľnom čase (rôzne záľuby), v možnostiach zúčastniť sa kultúrnej a športovej činnosti. Zvýšenie náhrady za bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. predpokladá existenciu ďalších skutočností umožňujúcich záver, že obmedzenie poškodeného nemožno vyjadriť len základným ohodnotením a odškodnením. Zvýšenie náhrady podľa tohto ustanovenia predpokladá, že základné ohodnotenie plne nevyjadruje dôsledky zhoršeného zdravotného stavu na životné úkony poškodeného, lebo škoda na zdraví viedla k ťažkým následkom, ktoré podstatne obmedzujú, menia, alebo znemožňujú ďalšie uplatnenie v živote. Postup podľa uvedeného ustanovenia prichádza do úvahy iba v skutočne výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa, kde možnosti poškodeného sú veľmi výrazne obmedzené alebo celkom stratené v porovnaní s vysokou a mimoriadnou úrovňou jeho kultúrnych, športových alebo iných aktivít v dobe pred vznikom škody na zdraví. Taktiež sa musí jednať o výnimočný prípad v porovnaní s inými pokiaľ o sťaženie spoločenského uplatnenia v prípadoch s obdobným zdravotným poškodením ide.

19. Z dikcie ust. § 5 ods. 5 citovaného zákona vyplýva, že následky zranenia poškodeného musia byť v rozsahu a intenzite porovnateľnej so zdravotným poškodením, pri ktorom sa takto poškodeným osobám priznáva invalidita. Je pravdou, že aplikované hmotnoprávne ustanovenie nekladie zákonnú podmienku

pre mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia priznanie tejto invalidity, ale vo svojom znení výslovne uvádza, že musí ísť o prípad, ktorý je porovnateľný s prípadným iným prípadom, pri ktorom k priznaniu invalidity došlo. Následky poškodenia zdravia teda svojou povahou musia byť porovnateľné s následkami, pri ktorých priznaniu invalidity dochádza.

20. Podľa § 71 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení poistenec je invalidný, ak pre dlhodobu nepriaznivú zdravotnú stav má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou.

21. Podľa § 71 ods. 5 uvedeného zákona miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je uvedená v prílohe č. 4 zákona.

22. V danom prípade teda pre úspešnosť žalobcu v konaní bolo potrebné uniesť dôkazné bremeno, pokiaľ ide o jeho tvrdenie, že v jeho osobe a v jeho prípade ide o prípad hodný osobitného zreteľa. Vychádzajúc z dikcie ust. § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. potom bolo potrebné, aby preukázal, že jeho zdravotný stav fyzický či psychický je stavom porovnateľným s takými, v ktorých dochádza spravidla k priznaniu invalidity. V tomto smere preto odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu, ktorou súdu prvého stupňa vytýkal nesprávny výklad vyššie uvedeného ustanovenia vyhodnotil za dôvodnú.

23. V uvedenej prílohe č. 4 Zákona o sociálnom poistení sa stavy po úrazoch nachádzajú v kapitole XV v oddiele „G“, ktorý je venovaný stavom po úrazoch, pričom vzhľadom na charakter zranení žalobcu, ide o postihnutie končatín, kedy pri položke 6 pri obmedzení pohyblivosti ramenného kĺbu pre ľahké obmedzenie pohyblivosti ramenného kĺbu na dominantnej ruke je miera poklesu schopností zárobkovej činnosti vyjadrená v percentách 15-25, pri úraze kolena možno tento úraz charakterizovať položkou 47 ako uvoľnenie väzivového aparátu kolena, ktoré pri svalovo kompenzovateľných následkoch, ako to vyplýva zo zranení žalobcu, je toto obodované v rozsahu 10 - 20 %. K tomuto je nutné brať do úvahy poúrazové polohové točenie hlavy. Z týchto dôvodov je zrejmé, že pri sčítaní týchto položiek je možné hovoriť o poklese schopností vykonávať zárobkovú činnosť vo viac ako 40 %.

24. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo 212/2010, zo záverov ktorého vyplýva, že uznanie invalidity v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. je jedným, nie však jediným prípadom osobitného zreteľa, pri splnení ktorého môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50 %. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie nesprávne právne zhodnotil nárok na zvýšenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia, kedy vychádzal z toho, že nakoľko nedošlo k uznaniu invalidity na strane žalobcu, nie je možné pristúpiť k zvýšeniu sťaženia spoločenského uplatnenia. Vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia nie je ústavne konformný záver o tom, že iba priznanie invalidného dôchodku poškodenému zakladá nárok na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. V ďalšom konaní je úlohou súdu prvej inštancie na základe dôkazov navrhnutých stranami sporu posúdiť otázku dôvodnosti zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, nakoľko vzhľadom na svoj nesprávny právny názor sa súd prvej inštancie týmto nárokom nezaoberal z dôvodu, že u žalobcu nedošlo ku priznaniu invalidného dôchodku. Pri otázke posúdenia prípadného zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia je nutné vychádzať zo záverov, ktoré sú zhrnuté v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo 212/2010 z 29.11.2011. Úlohou súdu prvej inštancie teda bude vyporiadať sa s otázkou zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia podrobne, presvedčivo a zákonom zodpovedajúcim spôsobom. V prípade, že súd prvej inštancie zistí dôvody hodné osobitného zreteľa pre zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, je nutné ustáliť a odôvodniť výšku, ktorá by bola „primeraná“, pričom zásady tejto primeranosti podrobne špecifikoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 8Cdo 142/2018 z 19.06.2019, na závery ktorého odvolací súd poukazuje.

25. V rozhodnutí vo veci zároveň súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov konania vrátane náhrady trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade.

26. Odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok vo výroku III. tak, že náhradu trov konania žalovanému v 2/ rade nepriznáva.

27. Odvolací súd vo vzťahu k výroku III. konštatuje, že v priebehu likvidácie tejto poistnej udalosti došlo ku korešpondencii medzi žalobcom a pôvodne žalovaným v 2/ rade, spoločnosťou E. Y. R..., pričom

ako vyplýva už zo záverov uznesenia Krajského súdu v Prešove, ktorý rozhodoval o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania proti pôvodnému žalovanému v 2/ rade pod sp.zn. 18Co/237/2016 zo dňa 26.10.2017 vyplýva, že z tejto korešpondencie vyplynul záver o tom, že pôvodne poisťnú udalosť likvidovala spoločnosť E. Y. R.. Následne došlo k predloženiu poisťnej zmluvy o poistení motorových vozidiel ako je to na č.l. 44 a nasledujúcich spisu, kde však ako vyplýva z č.l. 43 a z mailovej správy, túto zmluvu zaslala spoločnosť E. services O., teda žalovaný v 2/ rade, pričom to, že zmluva je uzavretá s E. poisťovňou a.s. vyplýva len z pečiatky, ktorá sa nachádza v pravom hornom rohu predmetnej poisťnej zmluvy, ktorá je pomerne nečitateľná a z tejto zmluvy nevyplýva jednoznačne a na prvý pohľad, že zmluvnou stranou tohto poisťného vzťahu je E. poisťovňa a.s.. Samotný obsah podania z č.l. 43 naopak vyvoláva dojem, že predmetnú poisťnú zmluvu uzavrela spoločnosť E. services O. (č.l. 43), čo v súvislosti už komplikovaným cezhraničným riešením sporov z dopravnej nehody mohlo viesť k chybnému záveru, že touto poisťovacou spoločnosťou je v súčasnosti žalovaný v 2/ rade.

28. Práve túto skutočnosť bral odvolací súd do úvahy pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, kedy vzhľadom na okolnosti prípadu v zmysle § 257 CSP je podľa názoru odvolacieho súdu spravodlivé vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nepriznať úspešnému žalovanému v 2/ rade nárok na náhradu trov konania. Už z charakteru jeho činnosti je nepochybné, že žalovaný v 2/ rade sa môže stať subjektom, na ktorý sa obracajú poškodení z poisťných zmlúv, ktoré uzatváral cez predošlé zmluvy o spolupráci a iné zmluvy so samotnou poisťovacou spoločnosťou a napriek tomu táto skutočnosť zo samotnej poisťnej zmluvy jednoznačne a na prvý pohľad nie je zistiteľná. To, že žalobca bol zastúpený v konaní advokátom, nemôže byť pričítané na jeho ľarchu, nakoľko nepochybne na náhradu trov konania je zaviazaná strana sporu, nie právny zástupca. Tieto závery viedli odvolací súd aj k rozhodnutiu o nepriznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 257 CSP).

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).